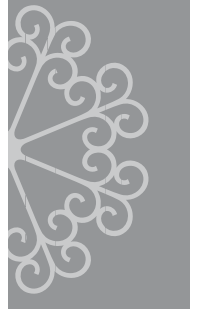

בית מדרש

292

בשבילי הפרשה

פרשת ויקהל-פקודי תשע"ח

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:49
Brooklyn, NY	5:38
Chicago, IL	5:30
Johannesburg, S. Africa	6:12
Lakewood/Deal, NJ	5:39
London, UK	5:39
Los Angeles, CA	5:38
Manchester, UK	5:43
Monsey, NY	5:38
Montreal, Quebec	5:34
Toronto, Ontario	5:58
Yerushalayim	5:07
Zurich, Switzerland	6:04

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ויקהל פקודי ופ' פרה

מקריבין קרבנות אע"פ שאין בית

להלכה מקריבין אע"פ שאין בית. ומ"מ הוכיחו בעבודה תמה ומהרש"א אלפנדר"י ח"ב ל"א דגם מיד אחר זמן החורבן לא הקריבו משבת י"ב ע"ב דאמר ר' ישמעאל כשיבנה בהמ"ק אביא חטאת שמנה, ובפסחים ע"ב ע"ב וכן עבודה בזה"ז מנין. וכן בהגש"פ שהיו מסובין בב"ב ולא הקריבו ק"פ בירושלים. (ומשם קשה גם לפי הנצי"ב שכתב דא"א להקריב אלא ק"פ).

והנה טעם האומרים דאין מקריבין בזה"ז כתבו משום שאין לנו חלזון או שאין יודעים מקום המזבח או שאין כהנים מיוחסים או שכולנו טמאים. (וטומאה הותרה בציבור רק בקרבן ציבור או קרבן פסח כמבואר בפסחים ע"ז ע"א דדרש מקרא דכתיב במועדו ואפילו בטומאה, וברמב"ם הביא מקרא ויהי אנשים, יחידים נדחים ואין ציבור נדחים. וע"ע יומא נ"א ע"א דפסח כיון דבא בכניסיה הוי קרבן ציבור).

והנה כ"ז לא היה שייך אז בשעת החורבן (והיה להם אפר הפרה כמבואר במל"מ פ"ג מאבל). והא דלא הקריבו אחר החורבן ניהא לדעת הראב"ד משום דאין מקריבין בזה"ז דס"ל קדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא אבל לפי הרמב"ם קשה.

ולכא' עכצ"ל כמו שכתב בקה"י זבחים סי' ל"א (ושבועות סי' י') בשם החינוך מצוה ת"מ דאפילו למ"ד מקריבין אע"פ שאין בית אינו אלא רשות ולא חוב. וע"ע חינוך תל"ח. וכן משמע לשון הרמב"ם פ"ט ממעשה קרבנות הטי"ו וז"ל שהרי מותר להקריב אע"פ שאין בית עכ"ל. וכע"ז כתב שם בשו"ת מהרש"א אלפנדר"י ד"ה אמנם דלא מצינו שהביאו קרבנות בזמן החורבן אף שהיו יכולים להקריב כמו שכתבו הראשונים (פירוט, שכתבו הראשונים שהיו יכולים להקריב) משום שאמר ה' שאינו רוצה וכמו דכתיב ולא אריח בריח ניהוהם).

והביאו עוד מהרמב"ם פ"א מאיסורי מזבח ה"ז גבי מטיל מום בקדשים שאינו לוקה כמו שאמרו בע"ז ג' משום דלא חזיא להקריבה והרי להרמב"ם חזיא להקריבה. וקו' זו בשם הגאון ר' הלל בשו"ת חוט המשולש סו"ס ב' וסי' ד' אות ד' ומנ"ח רפ"ז ג'. (וכן הק' גם בח"ס ירו"ד ש"ו ושי"ח. ותל' הקה"י כמ"ש החינוך הנ"ל דאין חוב הקריבה ולכן אינו עומד להקריבה ואינו לוקה מטיל מום בקדשים).

וכן משמע גם בר"י מיגש שבועות ט"ז שכתב דאין נמניין מלהקריב קרבנות ציבור, ומשמע דאינו חוב. וע"ע משמר הלוי זבחים סי' קנ"ב שרצה לחדש בדעת החינוך רע"ה ורע"ו ורע"ח דאין לאו על כהן בע"מ או בע"מ עובר או כהן טמא אלא בזמן הבית, דאזיל לשיטתו כיון דאין חוב הקריבה בזה"ז וכל איסור הקריבה בטומאה אינו אלא בהקריבה של חוב.

מיהו כתב שם בקה"י דאכתי צ"ב אמאי באמת אין חוב הקריבה כיון דאמר מקריבין אע"פ שאין בית. ועמש"כ במק"א.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל
bishvilhalacha@themir.org

דברי הוותיק

וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה (להלא)

בתנחומא: למדך שאין הקב"ה ממלא חכמה אלא למי שיש בו כבוד.

וצ"ב: דאיתא בגמ' (נדה ע:) שאלו אנשי אלכסנדריא את ר' יהושע בן חנניא מה יעשה האדם ויחכם, א"ל רבה בישיבה וימעט בסחורה, אמרו הרבה עשו כן ולא הועיל להם, אלא יבקש רחמים ממי שהחכמה שלו, שנאמר כ"י ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה' (משלי ב,1). תני רבי חייא משל למלך ב"ו שעשה סעודה לעבדיו, ומשגר לאוהבו ממה שלפניו. ופירש"י: כך חכמה לאוהבו של מקום נתנה להם מפיו, ולא מאוצר אחר, ע"כ. משמע שע"י ריבוי ישיבה אפשר לקבל חכמה מאוצר אחר, אך את חכמת התורה מפיו של הקב"ה אין אדם יכול לקבל מעצמו אלא ע"י בקשת רחמים, וא"כ לכאורה סותרים הדברים לדברי המדרש שניתנת החכמה למי שכבר יש בו חכמה מעצמו?

דברי הימים

"תורה בונים בטהרה"

מן ראש הישיבה הגה"ח רבי אלי עזר יהודה פינקל זצוק"ל ראה בבניית בניין הישיבה עסק מקודש. בניין זה אשר אמור להכיל בתוכו רבבות רבות של דפי גמרא ושעות של לימוד בתר רה הקד', אינו סתם בניין, זהו מעון לשכינה. משום כך הקפיד מרן רה"י הגרא"י זצ"ל שהפועלים הבונים את בניין הישיבה יהיו יהודים יראי שמים ואף תלמידי חכמים. באותם ימים ניתן היה למצוא יהודים יראים ושולמים העמלים לפרנסתם בעבודת הבניין.

לימים, היה מספר מרן זצ"ל כי תוך כדי יציקות הבטון והמלט בבניין עסקו הפועלים בהוויות אביי ורבאי, וראשונים ואחרונים ניצוקו יחד בי

סודות הבניין.

גם מרן רה"י הגאון רבי נתן צבי פינקל זצוק"ל המשיך בדרך זו. אמנם בשנות כהונתו בראש שות הישיבה כבר לא ניתן היה למצוא פועלים יהודים ויראי שמים שיעסקו במלאכה, אך מרן רה"י זצ"ל הקפיד לבוא בעצמו לאתרח הבניה של בנייני הישיבה כדי לעמוד מקרוב על ההתקדמות ולבחון בעצמו כל בעיה ושאלה. כמו כן הקפיד מרן זצ"ל להיות נוכח בכל יציקה וללחוץ בעצמו על דוושתי היציקה, כדי שייציקת הבניין תהיה מכוחו ולא מכוחם של הפועלים. לשם כך, למרות מחלתו ומגבלותיו, היה מטפס במסירות נפש במדרגות זמניות עד לקומות גבוהות וחוצה משטחים מלאי ברזלים ומהמורות.

גם בנייניה של הישיבה הקד' נבנו מתוך קדר שה וטהרה, כאמירתו התמידית של מרן רה"י זצוק"ל "תורה בונים בקדושה וטהרה".

מחשבת המן בן המדתא

(יב) תו קשה מה דכתוב בפיוט 'אשר הניא' "טמן בלבו מחשבות ערומיו", וכי איזה מחשבה הי' טמן בלבו, הא הכל הי' נודע ולא הי' בזה שום סוד.

(ג) תו קשה נוסח של על הניסים, "בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה כשעמד עליהם המן הרשע ביקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים", וכי על מרדכי ואסתר עמד המן, הלא כל עיקרו הי' לעמוד על כל היהודים לאבדם.

(יד) תו קשה הא ד"וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו וימלא המן חמה", דהא מה שלא השתחוה הוא כי עשה עצמו לאלוה וידע המן שאין ישראל משתחוין לעבודה זרה ולא השתחוה מרדכי מאידיאולוגיה ולא מסיבה אישית נגד המן ומה מקום לחמה.

והנראה בכל זה, כי באמת היתה סיבה אחרת שלא השתחוה מרדכי להמן יען כי היה עמלקי. ואם כי לא היה מרדכי יכול להרג אותו אבל בודאי אין לכבודו, דאדרבה מצוים אנו שלא לעזוב שנאתם. ועי' בתוס' פסחים דף ק"ג ע"ב ד"ה שראה שמבואר שכשאחד שונא לחבירו כשמחויב לעשות כן עפ"י דין, השני גם שונא לו, כי כמים הפנים אל הפנים כן פני אדם לאדם, ושוב הראשון שונא לשני לא רק מפני שהוא מצווה משום דמעכשיו מעורב בזה גם שנאה אישית.

ולפי"ז נראה שיש לפרש את הפסוק "וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו וימלא המן חמה", היינו וירא מלשון התבוננות, והיינו שראה בעיני שכלו שאין המן כורע ומשתחוה לו - לו דוקא מסיבה אישית כי שונא הוא לו. וממשיך הפסוק מהיכן הבינו כן, שנאמר "וימלא המן חמה" - שהבינו אם זה מעורר שנאה אצלו הוא מפני שגם מרדכי שונא לו ומעתה שניהם שונאים אחד את השני.

שוב לדון ע"ז, אבל איזה מקום יש לפחד, וכמו שקשה איזה מקום יש לכעסו של אחשורוש.

(ה) תו קשה מה שכתוב "ותבך ותתחנן לו להעביר רעת המן", כי מאחר שהרגו את המן ומעתה עומד המלך לצדה של אסתר הי' הוא צריך מעצמו להציע את האגרות השניות מאחר שכתב המלך אין להשיב, אבל מאיזה טעם היתה אסתר צריכה לבכות ולהתחנן.

(ו) תו קשה איזה חכמה גדולה היתה זה עבור זרש להציע לתלות את מרדכי על עץ, וכי לא הי' יכול המן לחשוב על זה לבדו.

(ז) תו קשה לאיזה ענין הי' צריך גובה חמשים אמות שהוא כמו שמונה או תשע קומות גובה.

(ח) תו קשה לאיזה ענין הי' חשוב לחרבונה להגיד לאחשורוש את העובדה ש העץ גבוה חמשים אמה.

(ט) תו קשה מה גודל סיפור חרבונה שבעבור זה שרים כל בית ישראל את שבחו לדורות עולם.

(י) תו קשה מה דכתיב "ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגידו לו את עם מרדכי" ואח"כ כתוב "וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו וימלא המן על מרדכי חימה", מאיזה טעם נתמלא עליו חימה רק כשראה שאינו משתחוה ולמה לא נתמלא חימה כששמע שמרדכי לא יכרע ולא ישתחוה, הלא אין סיבה שלא יאמין להם.

(יא) תו קשה דהנה בפרק קמא דמגילה מבואר שמרדכי קנה את המן לעבד כנעני, וא"כ סביר להניח שהכיר המן לא רק את מרדכי כי אם גם את אסתר, וא"כ קשה מאיזה סיבה לא אמר המן לאחשורוש שאסתר הינה יהודיה אם הכיר אותם.

היות והננו עדיין סמוך ונראה לחג הפורים שעבר עלינו לטובה בס"ד, נראה להציע בזה פירוש יפה על מגילת אסתר. את עיקר הפירוש שמעתי לפני שנים מאברך יקר בשם הרב אליהו אהרן טייטלבוים שליט"א משיבת לייקווד דארה"ב, ומאז ועד היום נתווספו בו כמה קושיות אשר נתבארו ונתפרשו ע"י דבריו.

(א) הנה קשה מאד מה שאמר אחשורוש לאסתר במשתה היין "מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן", וכי לא ידע המלך על מה מדובר, והלא כתיב "והמלך והמן ישבר לשתות והעיר שושן נבוכה".

(ב) תו קשה מה שאמרה אסתר "כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרג ולאבד", וכי לאיזה ענין פירשה אסתר את עצמה לחוד באמרה אני ועמי במקום שהי' לה לומר רק כי נמכר עמי.

(ג) תו קשה דמה שכתוב "והמלך קם בחמתו", ואיזה מקום יש כאן לכעס, הלא הי' צריך אחשורוש לומר לאסתר שמזמן רצה הוא לדעת את עמה ואת מולדתה ואסתר לא הגידה, ומאחר שבהתאסף אחשורוש עם השר המן וביניהם הוחלט שלמלך אין שוה להניחם על כן גזרו להרגם. ואם עתה את מגלה שהנך יהודי, נראה שאפשר שוב לדון על זה ולהחליט מחדש על המשך הפעולה, אבל איזה מקום יש כאן לכעס.

(ד) תו קשה קושיא זו בעצמה על מה שהמן נבעת מלפני המלך והמלכה, ואיזה מקום יש כאן לפחד הא המן כמו אחשורוש הי' צריך לומר שעד עתה לא הגידה אסתר את עמה ולכן כשהוחלט בינו לבין אחשורוש שלמלך אין שוה להניחם הי' מטעם שהי' מקובל עליהם. עכשיו שהתגלה היותה יהודי אפשר

המן להיות נבעת, כי מעתה נתגלה זממו. וכשעמדה אסתר לבקש עדיין על עמה אמר לה אחשורוש שלא איכפת לו כלל על הגזירה לאבד את כל היהודים, מפני שכל כעסו על המן היה על כוונתו להרג אותה, ומאחר שזכה להצילה לא איכפת לו משאר היהודים. ולכן היתה אסתר מוכרחת לבכות ולהתחנן עד שהסכים לשלוח אגרות שניות.

ומעתה מבואר מה שכתב הפייטן "טמן בלבו מחשבות ערומיו", כי זה היה כל מחשבת המן הרשע. ומבואר גם כן נוסח על הנסים "בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה כשעמד עליהם המן הרשע ביקש להשמיד את כל היהודים", וזהו שאמרה אסתר כי נמכרנו אני ועמי, ר"ל עיקר כוונתו אלי, ועמי כדי שיוכל להוציא את זממו לפועל. ואתי שפיר כל התמיהות.

* * *

מה שניתן ללמוד מכל זה הוא, שלפעמים יש לבן אדם שיטות ואידיאולוגיות למיניהם ואינו יודע ומבין שכל השיטות האלו שרשם ותחילתן הם רק מסיבה אישית שפגע מאן דהו בכבודו או בנכסיו, ואדם מטעה את עצמו ואת אחרים. ויה"ר שנזכה שיתקיים בנו מקרא שכתוב עיניך לנוכח יביטו. אכ"ר.

אני רואה את מרדכי".

ועל זה יעצה זרש בחכמתה שיעשה עץ גבוה חמשים אמה כדי לתלות את מרדכי, וטענתה בפיה שהרי כל מה שאינו יכול להרג רק מרדכי פן יהיה לבז בעיני העם, אבל אם יעשה עץ גבוה חמשים אמה, שזה פרסום כל כך גדול אין מי שיחשוד בו שהרגו מחמת קנאה אישית (שזה עושים בסתר ובשקט), ובודאי יאמרו כולם דודאי עשה מרדכי נגד ממשלת פרס ומדי, ויטב הדבר בעיני המן ויעש העץ.

כשבאה אסתר למשתה היין אמרה לאחשורוש שיש מי שהוא שמתכונן להתנקש בחייה. על זה ענה אחשורוש בתמיה "מי הוא זה ואיזה הוא", דבר כזה מעולם לא שמע! וכשענתה אסתר המן האויב הרע הזה והוכיחה את דבריה באמרה הרי הוא מכיר אותי זה שנים רבות ולמה לא אמר לך על עמי ועל מולדתי, מפני שידע שלא יוכל לבצע זממה זו אם יספר. ואז נכנס חרבונה ואמר שהעץ מוכן למרדכי עומד בבית המן גבוה חמשים אמה ובזה הוכיח לאחשורוש את כל הזממה שהעץ הוא לחפות על זה שהורג את מרדכי מטעם אישי.

על זה היטב חרה לאחשורוש והיטיב

ונראה די ש לומר עוד שאם שנאה זו קיימת כלפי מרדכי היא קיימת גם כלפי אסתר.

וכשנתעורר המן לשנאה זו עלה בלבו להרג את מרדכי ואסתר. אלא שהבין שאי אפשר לו לבצע מזימה זו כי אסתר נשואה לאחשורוש, ומרדכי גם אינו יכול להרג פן יהיה לבז בעיני העם שבמקום לתת עונש קל למי שלא משתחוה לו, הולך והורגו. ויש לומר שזה ביאור הפסוק "ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו", ר"ל שהבין שזה יהיה בזיון בשבילו.

ומפני כן חשב מזימה ותוכנית שיאמר לאחשורוש שלמלך אין שוה להניח את עם ישראל וכשיגזור כלי' על עם ישראל, ממילא בבא היום יצליח לסדר את הענין שגם מרדכי ואסתר יהרגו ביחד עם כל בית ישראל.

ומבואר לפי"ז למה לא גילה המן לאחשורוש את עמה ואת מולדתה של אסתר על אף שידע הוא, מפני שאם היה מגלה לא היה יכול לבצע את זממו בפועל. ובאמת כשהציע למלך לאבד את כל היהודים בעצם היתה כוונתו על מרדכי ואסתר.

אלא שכשעלה הגורל ליום י"ג אדר הצטער המן שצריך מעתה להמתין כל כך הרבה זמן והיה מתלונן "בכל עת אשר

The Inseparable *Badim*

Harav Hagaon Nissan Kaplan Shlita

The Mishkan had four *keilim* that had rings (*taba'os*) and poles (*badim*): the *aron*, the *shulchan*, and the *mizbeichos*. The Netziv notes that there's a difference between the Torah's description of the *badim* of the *aron* and those of the other three *keilim* that had *badim*.

In Parashas Terumah, the first time the Torah describes how to build the *aron*, it emphasizes that the *badim* should be placed inside the rings of the *aron* and remain there:

וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שֵׁטִים... וְיִצְקוּ לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זָהָב... וְעָשׂוּ בְדֵי עֲצֵי שֵׁטִים... וְהִבֵּאתָ אֶת הַבַּדִּים בְּטַבְּעוֹת עַל צְלַעַת הָאָרוֹן לְשֵׂאת אֶת הָאָרוֹן בָּהֶם. בְּטַבְּעוֹת הָאָרוֹן הָיוּ הַבַּדִּים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ.

The Torah echoes this description in Parashas Vayakhel:

וְיִצַק לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זָהָב... וְיַעַשׂ בְּדֵי עֲצֵי שֵׁטִים... וְיָבֵא אֶת הַבַּדִּים בְּטַבְּעוֹת עַל צְלַעַת הָאָרוֹן לְשֵׂאת אֶת הָאָרוֹן.

A third description appears in Parashas Pekudei, where the Torah sums up everything that Moshe Rabbeinu did: אֶת הָאָרוֹן וְאֶת בְּדָיו אֶת הַכַּפֹּרֶת. In other words, the *badim* are an integral part of the *aron*.

In regard to the *shulchan*, the Torah states in Parashas Terumah:

וְעָשׂוּ שְׁלֶחַן עֲצֵי שֵׁטִים. וְעָשׂוּ לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת זָהָב וְנָתַתָּ אֶת הַטַּבְּעוֹת עַל אַרְבַּע הַפָּאֵת. וְעָשׂוּ אֶת הַבַּדִּים עֲצֵי שֵׁטִים וְנִשְׂא בָּם אֶת הַשְּׁלֶחָן.

Here, it doesn't say to place the *badim* into the *shulchan*, but merely that the *badim* will be used to carry the *shulchan*. Similarly, in Parashas Vayakhel the *passuk* says:

וְיַעַשׂ אֶת הַשְּׁלֶחָן... וְיַעַשׂ לּוֹ מִסְגָּרָתוֹ... וְיִצַק לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעוֹת... וְיַעַשׂ אֶת הַבַּדִּים עֲצֵי שֵׁטִים... לְשֵׂאת אֶת הַשְּׁלֶחָן.

And in Parashas Pekudei the Torah doesn't even mention the *badim* of the *shulchan*. All it says is: אֶת הַשְּׁלֶחָן אֶת כָּל כְּלָיו וְאֶת לְחֶם הַפָּנִים. Similarly, regarding the *mizbeichos*, the Torah does not mention that the *badim* are to be placed into them.

I heard the following explanation from my father-in-law, Rav Avrohom Gurwicz. The *badim* of the *aron* were part of the actual *aron*, unlike the *badim* of the *shulchan* and *mizbeichos*, which were there so that those *keilim* could be carried, but were not part of the actual *keilim*. That's because the *aron* symbolizes the Torah, and the Torah has to be with a person

wherever he goes. The *badim* that carry the *aron* are an inseparable part of it, alluding to the idea that a person can never separate himself from the Torah for even a moment. He's in *galus* – he's with the Torah. He's in a good state – he's with the Torah. He's in a bad state – he's with the Torah.

The other *keilim* were different. The *shulchan*, for instance, symbolizes a person's *parnassah*. Sometimes, a person has to give up his *parnassah* for Yiddishkeit, such as if he has to move to a different location or change his profession because his current location or occupation is not good for his *ruchniyus*. But Torah has to be constant. Wherever a person goes, and no matter what situation he's in, he has to be *koveia ittim* and follow the Torah.

Carry the Torah

On a related note, I heard a beautiful insight from Rav Dovid Povarsky. Dovid Hamelech says in Tehillim: וְזָמַרְתָּ הָיוּ לִי חֲקִידָה בְּבֵית מְגוּרָי, and the Gemara, in *Sotah*, teaches that Dovid was punished for calling the Torah "songs." His punishment, says the Gemara, was that he forgot a basic halachah that even little children know: that the *aron* had to be carried on people's shoulders. Indeed, when Dovid arranged for the *aron* to be brought back, he had it placed on a wagon, resulting in the death of Uzah.

Why, asks Rav Dovid Povarsky, did Hashem cause Dovid to forget specifically the halachah of יִשְׂאוּ? בְּכִתְּףָּ? He could have forgotten many other things that little children know, such as tying his right shoe before his left shoe.

The answer, he says, relates to the fundamental problem of calling Torah "*zemiros*." All of the *keilim* of the Mishkan have to be carried on the shoulders of the Levi'im, but the *aron*, of which the *badim* were an integral part, had an added dimension of יִשְׂאוּ בְּכִתְּפָּ, which is that the *badim* used for carrying it could never be separated from it. Similarly, the Torah, symbolized by the *aron*, has to be "carried on a person's shoulders." Torah requires hard work and exertion; you don't acquire it by lying back in an armchair and reading an easy-to-understand Gemara. While study aids do have their place, that's not what's going to give you a *kinyan* in Torah. Torah is acquired by making it a weight on your shoulders: בְּכִתְּףָּ יִשְׂאוּ. It's the opposite of a song, and that's why Dovid was punished with forgetting precisely this halachah.

Interestingly, however, the Levi'im who carried the *aron* actually had the easiest job. All the other *keilim* had to be carried, but the *aron* was נושא את נושאי; it carried those who carried it. The Gaon adds that all the sick people held on to those who were carrying the *aron* and flew with the *aron* along with them. It's paradoxical: You have to take on the burden of carrying the *aron*, but once you do, Hashem makes your burden the lightest.

All the other *keilim* had to be shouldered whether it was easy or hard. The *aron* had to be carried at first, but once the Leviim hoisted it on their shoulders, it becomes the easiest of all burdens.

But it's not enough to touch the *aron* – you have to carry it. Some people think they'll just touch the Torah and it will come easily to them, but that's not how it works. Sometimes, the first hour you learn is hard, the second and third hours are hard, but then it becomes easy, and you find yourself finishing masechtos. But you have to break through, you have to have יִשְׂאוּ בְכֶתֶף, and then you receive *siyatta d'Shmaya*.

Desire and Obligation: Both are Necessary

In Parashas Pekudei, Moshe Rabbeinu gives an accounting to Klal Yisrael of what was done with everything they donated to the Mishkan. One of the items he accounts for is: וְהָיָה מֵאֵת כָּכֵר הַכֶּסֶף לְצִקָּת אֶת אֲדָנֵי הַקֹּדֶשׁ. The silver for the *adanim* came from the *machatzis hashekel*, which was an obligatory, standardized contribution, unlike the other donations to the Mishkan, which had to come from *nedivus halev*. Why did the *adanim*, specifically, come from the *machatzis hashekel*?

The Gaon explains, and the Alshich already notes, that when it came

to donating to the Mishkan, people could not be forced; it had to come out of *nedivus halev*, because the main ingredient in building the Mishkan was the heart, the *ratzon* of Klal Yisrael. Without that you couldn't have a Mishkan. Yet *nedivus halev* alone was not enough; the Mishkan had to be built on a foundation of *adanim* that came from an obligatory contribution.

Perhaps we can explain this based on the Maharal's answer to a famous question: if Klal Yisrael said *naaseh venishma*, why did Hashem have to hold the mountain over their heads and compel them to accept the Torah? The Maharal answers that it's not enough to want the Torah; the Torah also had to be given by force. If Klal Yisrael had accepted the Torah purely voluntarily, then people would have learned and kept the Torah when they wanted to, and stopped when it became hard. Therefore, after we said *naaseh venishma*, Hashem had to impose it on us with force.

Similarly, the Mishkan was built through an outpouring of *nedivus halev*, but that will to give had to stand on the *adanim*, which were made out of an obligatory contribution. *Nedivus halev* has to come together with obligation: you want to do it, and you also have to do it. The *ratzon* and the force have to come together, and then a person will have success.

The building of the Mishkan is all heart, but the support and foundation of the Mishkan – the *adanim* – are obligation. Obligation is the foundation upon which everything else rests.

When we have both elements together, the will and the obligation, then we're *zocheh* to *hashraas haShechinah*. We should be *zocheh* with Hashem's help to see the rebuilding of the Beis Hamikdash speedily.

Mir Yerushalayim Annual Celebration Dinner

ב' ניסן תשע"ח • 3.18.2018

Bell Works • Holmdel, NJ

3:30-4:30 Pre-event Shiurim

4:30 Reception

6:00 Dinner Program

8:00 Rejoice with our Rabbeim